ENTREVISTA

'Encara faig panellets cada any'

L'ex-forner i ex-ministre de Cultura Jordi Solé Tura confessa que se sent més lliure des que ha deixat el càrrec i reconeix que la seva substituta, Carmen Alborch, 'és una senyora espectacular'.

JMERCÈ MOLIST. **Barcelona**

Jordi Solé Tura, ex-ministre de Cultura, va amunt i avall amb carteres i paquets. Torna de Madrid. Als seus 63 anys, que li costen de confessar, riu molt sovint i només es posa nerviós quan parlem d'independentisme. El seu estudi, en un piset de Sarrià des d'on es divisa Montjuïc, és ple de llibres, sobretot de Dret. Confessa que no se'ls ha llegit tots.

El que sí que fa és tocar un piano electrònic, encara que no com el d'en Serra: «El seu és de veritat».

— Què se sent en perdre el protagonisme?

— No em fa ni fred ni calor. Ja sé que la gent pensa que, quan tens un alt càrrec, t'agrada tant que després et sap greu.

La veritat és que tinc un temperament que em va molt bé: si faig una feina que m'agrada, m'hi dedico al cent per cent; però, quan la deixo, me n'oblido a les 24 hores. A més, la feina de ministre és interessant però té moltes servituds.

— Se sent relaxat?

— Sí, em sento més lliure, molt tranquil, dormo sense pastilles...

Carmen Alborch

— Què li sembla la seva substituta?

— Carmen Alborch és una excel·lent professional, una molt bona directora de l'IVAM a València i una senyora espectacular, però això no té res a veure amb que sigui bona o mala ministra. Em preocupa que només se la vegi des d'aquest angle, perquè no és bo ni per a ella ni per a la política ni per al ministeri de Cultura ni, en definitiva, per a la gent. El que passa és que aquest és un país encara molt primitiu en certes coses i, si surt una senyora ministra i a més una mica guapa, sembla que qui sap què.

— Aixeca molts «oh!» al Congrés...

— Això és un signe de primitivisme.

— Vostè també fa «oh!»?

— No, perquè fa temps que la conec, és amiga meva, i em semblaria una ofensa.

Fill de forner

— Parlem de la seva vida: com s'ho fa un fill de forners per convertir-se en polític?

— Vaig treballar de forner des dels 12 anys fins als 21 perquè la situació era dura i havíem de treballar tots: el meu pare havia mort. Però era molt aficionat a la lectura, tot m'interessava. Entre fornada i fornada, a la nit, em dedicava a estudiar pel meu compte.

— Aquesta inquietud era fruit de les circumstàncies, de la família o de la seva personalitat?

— De totes tres coses. El meu oncle, l'hereu de la família Tura, havia estat l'últim alcalde republicà de Mollet i un dels fundadors de la Unió de Rabassaires. Després, l'ambient de la postguerra em va influir moltíssim, em va provocar una reacció molt dura contra la dictadura.

— Es recorda encara de fer de forner?

— Oh i tant! Cada any faig panellets.

— Como ho fa un autodidacta per anar a la universitat?

— Un dia em vaig adonar que no em recordava de dividir i vaig quedar tan impactat que vaig anar a buscar una senyora que em va començar a fer classes, a la tarda. Ella va veure que m'agradava molt escriure, que tenia molta curiositat i que em podia dedicar a estudiar. Quan va venir la mili vaig pensar que era l'ocasió de trencar amb el forn. Tenia 21 anys i vaig decidir tirar-me de cap a l'aigua i a veure què passava.

— I què va passar?

— Em vaig inscriure com a alumne lliure a l'institut. Hi havia un mestre de Mollet que m'ajudava en algunes coses, com el grec o la matemàtica, en què no entenia absolutament res. Ho vaig fer tot depressa i corrent: en un any i mig ja havia acabat el batxillerat.

XAVIER D'ARQUER

Jordi Solé Tura diu que quan van fer la Constitució, ell ja estava convençut que el Senat no funcionaria

«Ens vam fer comunistes com ens podíem haver fet qualsevol altra cosa, no en teníem ni la més mínima idea ni havíem llegit cap text de Marx o Engels».

L'antifranquista

— Com va entrar en l'antifranquisme?

— Vaig anar a la universitat, a estudiar Dret. Allà vaig conèixer gent completament diferent, vaig començar a sortir a l'estranger, fent auto-stop...

Quan van començar les revoltes universitàries dels anys 56-57 jo també m'hi vaig ficar.

— Vostè ha dit que era més antifranquista que comunista.

— Sí, sí. Vam formar un primer grup de gent i ens vam fer comunistes com ens podíem haver fet una altra cosa, perquè la veritat és que en aquell moment no teníem la més mínima idea de comunisme ni havíem llegit cap text de Marx, Engels, Stalin o Lenin, ni sabíem de què anava.

— Es va fer comunista perquè estava de moda?

— No, no, al contrari, perquè en aquella època era molt pesat ser comunista, però era la forma més radical de ser antifranquista. Ho vam passar molt malament.

— Per què?

— Per les pressions, presons, expulsions, exilis. Vaig estar dels dels 26 o 27 anys fins els 40 anant de bòlit literalment; vaig anar a la presó, em van expulsar no sé quantes vegades de la universitat, cinc anys a l'exili... fins als 40 no em vaig guanyar un sou ni vaig tenir un lloc una mica estable.

'La Pirenaica'

— Va ser precisament a l'exili que es va ficar a Ràdio Pirenaica.

— La Pirenaica, que estava a Bucarest, feia emissions en català i euskera. Qui les feia en català era un senyor que s'havia de jubilar i em van dir si me'n podia encarregar. Llavors jo pertanyia al PSUC i estava a París, en pèssimes condicions, així que vaig provar-ho i m'hi vaig quedar dos anys.

— Hi feia de periodista?

— Redactava les notícies i feia de locutor. Després vaig afagar també les emissions en castellà.

— Devia ser molt parcial

— És clar, naturalment. Sempre hi havia el perill de deformació, perquè la informació que enviaven els corresponsals no era exacta i nosaltres, allà tancats, també podíem exagerar: si en venia un i et deia que hi havia hagut una manifestació de mil persones i un altre deia que eren deu mil, nosaltres sempre dèiem deu mil, i potser n'havien estat cin-centes. Però Ràdio Pirenaica va ser un dels instruments més actius en la lluita contra el franquisme.

Al mateix temps, vaig conèixer el sistema que hi havia a Romania, que no em va agradar gens ni gota i em va fer caure el mite que tenia. Vaig tornar a París.

— I després ve aquí i es converteix en el pare de la Constitució...

— Ep, ep, van passat mo anys, eh? Vaig tornar els anys 60 i em vaig incorporar a la universitat, però de seguida em van detenir, em van tancar, em van tornar a expulsar i fins als anys 70 no vaig tornar a aixecar el cap.

Expulsió del comunisme i tornada

— Tornem als 60 ...

— Quan vaig arribar de París vaig deixar el partit comunista... bé, em van expulsar. Vaig estar bastants anys sense militar en cap partit, però a mitjans dels 70 era evident que això s'acabava i que s'havia de prendre posició. Vaig entrar al PSUC amb un grup de gent que es deia Bandera Roja.

Així vaig ser elegit diputat en les primeres eleccions i, d'aquí, membre del grup de vuit diputats que van redactar la Constitució, que és una de les millors coses que li poden passar a un professor de Dret Constitucional.

— En canviaria alguna cosa

ENTREVISTA

'A Catalunya calen 50.000 habitatges per a gent sense recursos'

Francesc Borrell és el president de la Fundació Família i Benestar Social, una institució sense afany de lucre que ajuda els sector més marginats de la societat catalana.

GLÒRIA CARRIZOSA

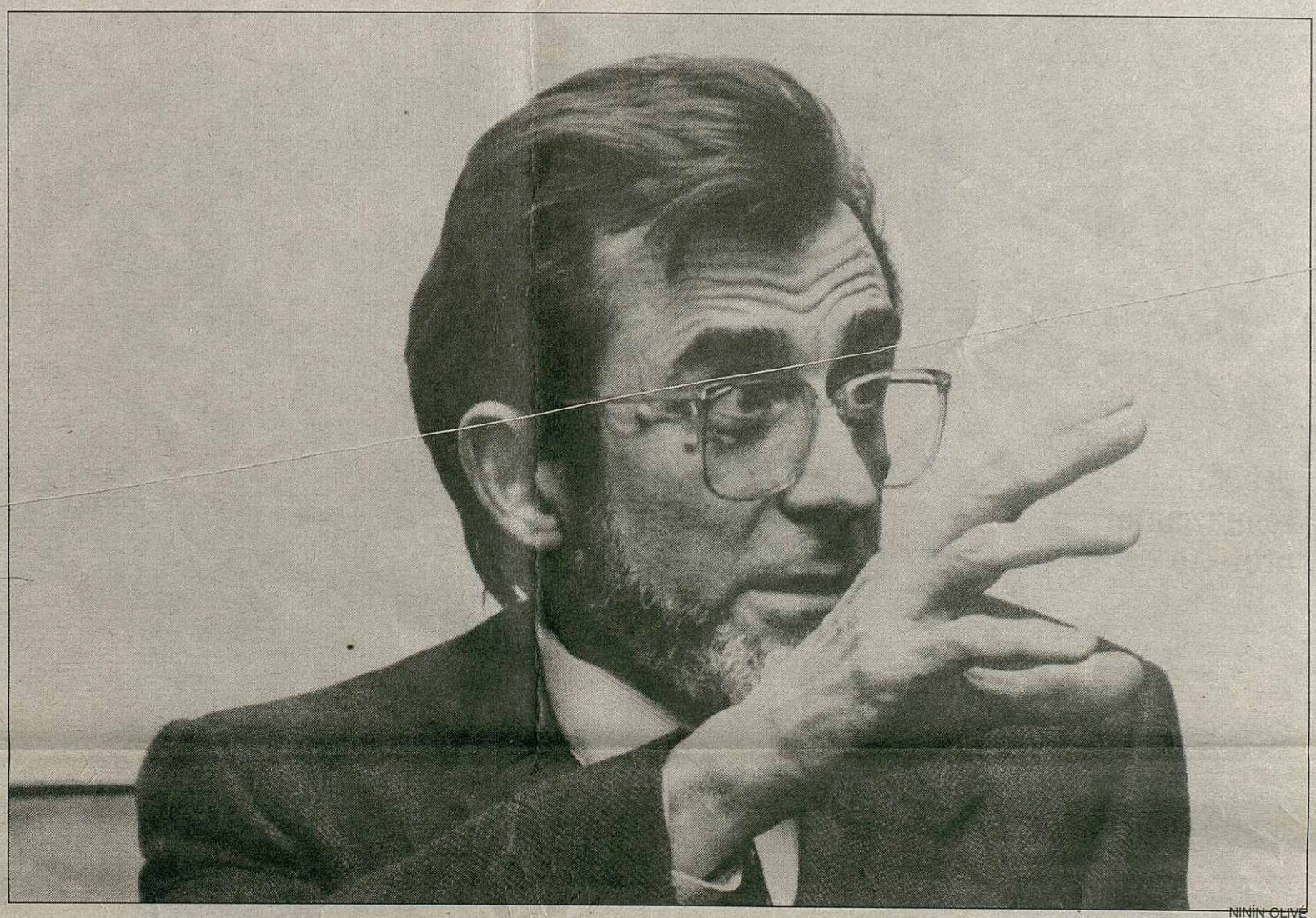
Francesc Borrell, ex–president del comitè de govern d'UDC, va deixar el món de la política fa sis anys i des de llavors és el president de la Fundació Família i Benestar Social, que ajuda els sectors més marginats de la societat catalana. Aquesta fundació privada i sense ànim de lucre treballa especialment en el camp de l'habitatge social. Acaben d'inaugurar els primers pisos a Vilafranca del Penedès, construeixen arreu de Catalunya i el proper any volen edificar uns cent habitatges a la província de Tarragona.

—Quan poden estar enllestits aquests pisos i en quines poblacions?

—Tenim un programa a Tortosa, on les obres poden començar aquest mes i estar acabades d'aquí a un any i mig. També tenim les converses avançades a Reus i al delta de l'Ebre. A Tortosa hem tingut un problema amb el terreny, que està situat al casc antic, i s'han hagut de fer uns murs de contenció. Ha estat una obra molt complexa que ha retardat els permisos i les obres tècniques. En aquest moment ja s'han resolt tots els entrebancs.

—Quins passos segueix la Fundació quan vol construir un habitatge?

—Ha quedat clar que l'Ajuntament de cada població és qui ens ho ha de proposar, ja que no prenem la iniciativa. Ells ens cedeixen gratuïtament el solar, nosaltres hi construïm i fem un estudi sociològic i, normalment, quan acaba l'obra queda un romanent de pàrquings i botigues que cedim a l'Ajuntament perquè pugui adquirir un nou sòl per seguir construint. És tota una cadena que permet atendre les necessitats de cada població en un termini de 3 o 4 anys. Fins ara ja ens hem posat d'acord amb 3 ajuntaments i actualment estem construint habitatges a diverses poblacions de Catalunya: Amposta, Balaguer, Mollerussa, Vilanova, Torelló, Solsona, Ripoll, Tàrrega, etc.

NINÍN OLIVÉ

Borrell assegura que la fundació que resideix vol construir cent habitatges a la província de Tarraragona l'any vinent

Requisits

—Quins requisits es demanen per sol·licitar un habitatge?

—Han de ser famílies necessitades amb ingressos inferiors a 2,5 vegades el salari mínim interprofessional. A Tortosa, per exemple, tenim moltes sol·licituds de parelles joves que es volen casar i no disposen de mitjans econòmics. Un 50% dels habitatges seran per a aquest sector; també es concedeixen a famílies monoparentals, normalment mares solteres o separades amb fills i, finalment, a famílies necessitades amb tres o quatre fills.

—Quin procés se segueix per concedir l'habitatge?

—Per tal que l'adjudicació dels pisos es faci d'una manera racional i objetiva i respongui a les necessitats reals de la població, a cada municipi s'ha constituït una comissió, formada per l'Ajuntament i la Fundació. Aquelles famílies que hi estiguin interessades ho han de sol·licitar al seu Ajuntament. Els pisos es concedeixen després de la convocatoria pública, aplicant un barem prèviament establert. Aquest barem té en compte diversos apartats com: necessitat de l'habitatge, circumstàncies familiars i personals, etc. S'analitzen tots els casos i, si n'hi ha de semblants, se sortegen davant de notari. A cada municipi també es reserven uns pisos per a minusvàlids, l'adjudicació dels quals es fa segons una convocatòria i un barem diferents.

Els pisos

—Quines característiques tenen els pisos?

—Uns 60 metres quadrats amb 2 o 3 habitacions, el bany i la cuina. A primera vista pot semblar una superfície petita, però no ho és. Fa poc he estat a Siena, on he vist pisos de 12 metres quadrats per a dues persones. De totes maneres, penso que un petit estudi és millor que viure en una pensió. Aquest és un projecte que la Generalitat vol tirar endavant.

—Quin preu tenen?

—Un pis d'aquestes característiques pot costar uns 5 milions. Se'ls concedeix un préstec de 4 milions que es pot pagar en 20 anys i surt per unes 25.000 pts. mensuals. Per al milió restant, la Generalitat en concedeix la meitat a fons perdut i el comprador ha d'aportar les altres 500.000 pts. si disposa d'alguns diners o mitjançant un crèdit personal. Les condicions són molt millors que en un altre lloc. Quan obrim una promoció de 30 pisos es presenten més de 200 famílies i llavors no donem l'abast.

—Com creu que es pot solucionar aquest excés de demanda?

—A Catalunya, segons les estadístiques que hem fet, fan falta uns 50.000 habitatges d'aquest tipus. Si aconseguim els crèdits de les caixes, l'any que ve en farem mil i la Generalitat uns 2.000, però, tot i això, encara hi ha un excés de demanda. Seria necessari que altres fundacions es fessin càrrec d'aquest sector.

A Tortosa, Reus i les Terres de l'Ebre es construiran pisos de caire social

Nosaltres ja fa temps que ens oferim per formar noves entitats, ja que la legislació, i sobretot la qüestió de tràmits, no és gens senzilla. Però de moment no hi ha cap associació interessada i és comprensible, ja que no obtindran cap benefici i fins i tot poden perdre diners si no quadren els comptes. Aquest és un problema molt seriós perquè l'habitatge és una necessitat primària per a qualsevol ciutadà. Sense un habitatge digne, difícilment es pot fer una tasca d'integració social.

Estudis sobre barris

—La Fundació ha publicat tres estudis sociològics sobre diversos barris marginals: la Mina, Campclar a Tarragona i l'últim al Polígon Gornal de l'Hospitalet de Llobregat. Quina és la finalitat d'aquesta tasca investigadora?

—L'origen fou la petició que ens van fer un grup de veïns de la Mina perquè estudiéssim la greu situació econòmica i sociocultural del barri per intentar aconseguir mitjans econòmics per tirar endavant el projecte. El fet que aquest pla reeixís ens va permetre ajudar altres barris que ens ho demanaven i, d'aquesta manera, vam continuar al barri de Campclar, a Tarragona, i fa poc s'ha presentat l'últim estudi sobre el Polígon Gornal de l'Hospitalet de Llobregat. La nostra actuació sempre ha estat la mateixa: comencem per un estudi del barri i dels seus habitants, les necessitats més urgents, els seus recursos i els projectes en vies de finançament. Després es tracta de trobar els recursos necessaris per portar–los a terme. Hem aconseguit l'ajut dels Ajuntaments, de la Generalitat i del Ministeri de Benestar Social per mitjà del 5% de l'IRPF. Ara bé, no donem l'abast, encara hi ha moltes necessitats per solucionar, però amb un pressupost anual de 120 milions les despeses ens desborden.

—Pensen realitzar més estudis d'aquest tipus?

—Ara com ara no, perquè ens trobem amb un problema: l'objectiu d'aquests estudis és plasmar les mancances que tenen aquests barris, veure el que no funciona, però posar en evidència els aspectes més marginals pot crear insatisfacció. De vegades ens trobem que, després d'explicar els problemes, la gent es queixa perquè no els agrada el que surt publicat sobre el barri. L'últim treball, el del Gornal, ens ha portat molts maldecaps perquè hi ha dos sectors enfrontats: els que necessiten l'ajut i la gent que té un nivell i no vol que es parli malament del barri. Tenim més peticions, en concret de Reus i de Torreforta, però fins que no s'aclareixin aquests conflictes no farem més estudis.

Una residència

—La Fundació té altres activitats?

—Sí, el 1991 vam inaugurar La Llar de la Mercè, una residència per a la gent gran. L'experiència és difícil perquè el centre és a Ciutat Vella, un dels barris més degradats i conflictius de Barcelona. És una miniresidència assistida de vint places. També tenim un centre de dia per a aquells vells que poden viure autònomament però que necessiten un ajut.

—Reben subvencions?

—Tot són donacions privades, només hem rebut el 5% de l'IRPF i un ajut de la Generalitat per a la residència. La veritat és que necessitem molts diners per tirar endavant tots aquests projectes i això depèn molt de l'ajut de les caixes i dels bancs hipotecaris.

o li sembla que ho van fer molt bé?

— Jo crec que ho vam fer molt bé, sí, n'estic convençut, però alguna cosa s'haurà de canviar: el que fa referència al Senat.

— Per què?

— Ara, el Senat té un paper secundari i en la Constitució no queda massa clar quin és el seu paper. Si volem que això de les autonomies funcioni de veritat haurem d'adaptar la seva estructura. He de dir que, quan vam fer la Constitució, jo sempre vaig estar en desacord amb la manera com quedava el Senat, estava convençut que allò no funcionaria.

— Vostè s'ha fet ric fent de polític?

— No (riu). No he tingut mai un duro i ara totes les meves propietats són aquest pis i un cotxe.

La cultura

— La cultura a Espanya és un tema delicat. Li ha portat molts problemes?

— És el desafiament més important que hi ha actualment. Les autonomies tenen competències de cultura i moltes vegades, d'aquesta, se'n fa gairebé l'element diferenciador. Has de posar molt l'accent en la col·laboració entre comunitats perquè existeixen una cultura basca i una de catalana, però al mateix temps existeix una cosa que en diem Espanya.

— I la cultura espanyola, existeix?

— Jo crec que sí.

— És la suma de totes o una altra cosa?

— La suma, però al mateix temps una altra cosa. La cultura espanyola es nodreix de totes les altres en la mesura que som capaços de posar-ho en comú. En la pràctica es demostra que la cultura catalana va molt bé quan posem coses en comú i no quan ho fem com una cosa separada i enfrontada amb els altres.

— Vostè ha dit que l'independentisme és una via morta.

— Aquest país pot funcionar si funciona com un estat federal que, de fet, ja ho és, encara que no se'n digui així. Sempre he pensat que l'independentisme era una autèntica bogeria que no porta enlloc, seria una gran catàstrofe.

— Per què?

Es tractaria de crear a Espanya un país amb noves fronteres, nova administració, nou exèrcit, aïllat de la resta, enmig d'unes tensions internacionals brutals que farien que la nostra economia se n'anés a l'aigua. Catalunya viu bàsicament de l'Estat espanyol i li interessa que el mercat espanyol vagi molt bé. Crec que no ho penso només jo, sinó la immensa majoria de la gent.

— La majoria potser sí, però molts joves s'afilien a Esquerra Republicana...

— Perquè pensen que així demostren més oposició al que hi ha, és més radical... Quan vagin aprenent més quines són realment les coses de la vida, això s'anirà sedimentant.

— És més feliç fent de polítc o de catedràtic?

— Sóc feliç amb les coses de cada dia. En la política m'ho passo molt bé i com a professor estic francament satisfet de mi mateix

— Algun somni amagat?

— Els somnis que he tingut ja són impossibles... Home, m'hauria agradat ser cantant d'òpera.

DECLARACIONES

Antoni Comas recuerda al gobierno que 'ahora decide CiU'

El conseller de Benestar Social puso ayer de manifiesto sus quejas respecto al reparto de los fondos del Ministerio.

EFE. **Barcelona**

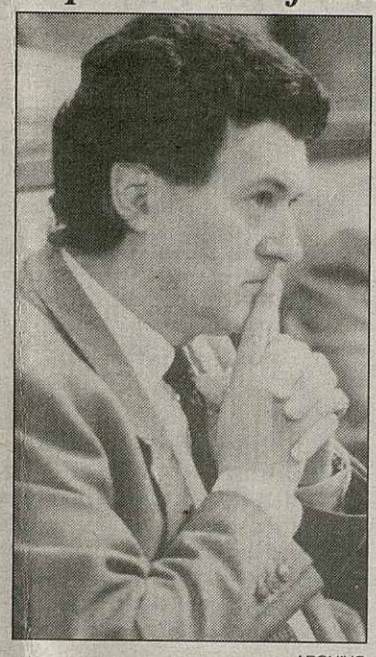
El conseller de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya, Antoni Comas, advirtió ayer al gobierno central que ahora no tiene mayoría parlamentaria, y que si «antes podía abusar de nosotros y discriminar a Catalunya en servicios sociales, ahora será CiU quien decidirá».

Comas explicó que ha enviado un informe a la nueva ministra de Bienestar Social, Cristina Alberdi, con quien espera entrevistarse en septiembre, en el que pone de manifiesto sus quejas respecto al reparto de los fondos del Ministerio.

Fondos irracionales

El conseller consideró que no existe ninguna «razón técnica ni lógica» para repartir los fondos según la superfície de las distintas comunidades autónomas, y recordó que Catalunya aporta el 25% de los mismos (por lo que ingresa de IRPF), tiene el 16% de la población española y sólo recibe el 8%.

«No podemos admitir -prosiguió- que se apliquen criterios irracionales e injustos por más tiempo, y debemos defender a los ciudadanos aportando razones con la fuerza política que tenemos», y remarcó que «discriminar a Catalunya ya no se puede hacer por votación».

ARCHIVO

Antoni Comas

Antoni Comas dijo también que antes de que CiU presente alguna iniciativa parlamentaria en el aspecto de Bienestar Social, quiere entrevistarse con Cristina Alberdi, «que me parece una mujer inteligente que se ha tomado con interés su nuevo cargo».

Respecto de la crisis económica, el conseller reconoció que sería «poco realista» pedir lo mismo que hace unos años y anunció que en su departamento también se deberá contener este año el gasto. Por otra parte, se mostró partidario de continuar las negociaciones con los ayuntamientos catalanes para la elaboración de nuevos proyectos de colaboración en materia social porque «el diálogo es siempre fructífero, y no es con exabruptos y amenazas como se consiguen las cosas». En este sentido, el conseller informó de que ayer se reunió con representantes de la Federación de Municipios de Catalunya, encabezados por el alcalde de Girona, Joaquim Nadal, y la teniente de alcalde del Ayuntamiento de Barcelona, Eulàlia Vintró, para discutir sobre los programas sociales de 1993 y 94.

Garzón y la droga

Antoni Comas también se pronunció sobre el nombramiento del diputado y ex-juez Baltasar Garzón como nuevo Delegado del Gobierno en el Plan Nacional sobre la Droga.

A su juicio, «si este cargo fuera un pago por los servicios prestados con anterioridad me parecería muy mal» y añadió que esta problemática, es «una de las más graves de la sociedad actual, que sólo puede solucionarse desde el Estado, buscando a los grandes criminales y no a los pequeños camellos».

Los robos de domicilios en Barcelona bajan un 15 por ciento

EFE.**Barcelona**

Los robos en domicilios de Barcelona disminuyeron durante los seis primeros meses de 1993 un quince por ciento respecto al mismo período del año pasado, según informaron ayer fuentes del Gobierno Civil. Durante el primer semestre de 1993 se produjeron en Barcelona 1.407 robos en domicilios, frente a los 1.661 contabilizados durante el mismo período del año pasado.

El Gobierno Civil de Barcelona aconseja a las personas que salgan de vacaciones desocupando su domicilio que cierren todas las entradas de la casa y que no dejen señales visibles de que la vivienda está deshabitada temporalmente. Dejar un juego de llaves a personas de su confianza, no comentar su ausencia a personas desconocidas y no dejar objetos de valor en la vivienda son otras de las recomendaciones que efectuó el Gobierno Civil.

Las mismas fuentes indicaron que la «Operción Verano» que iniciaron la Policía Nacional y la Guardia Civil a principios de julio para intensificar la vigilancia en Barcelona y provincia cuenta con 500 efectivos de refuerzo. Este contingente reforzará, junto a las plantillas habituales, el servicio de vigilancia en las ciudades, zonas turísticas, costas y puntos de mayor afluencia.

DECLARACIONES

El Conseller de Trabajo Farreres llama a desarrollar la identidad catalana

EFE.**Girona**

El Conseller de Trabajo de la Generalitat y vicepresidente del Comité de Gobierno de Unió Democrática de Catalunya (UDC), Ignasi Farreres, realizó ayer unas declaraciones en Ossor (Girona) apuntando en el sentido de que Catalunya debe desarrollar su identidad así como también sus derechos nacionales.

El Conseller de Trabajo, Ignasi Farreres, que hizo estas declaraciones en el marco de la clausura de la Primera Escuela de Verano de la Unión de Jóvenes Democristianos de Catalunya (Juventudes UDC), añadió además que Catalunya necesita reforzar su conciencia de país.

Más autogobierno

El Conseller de Trabajo, señaló asimismo que «Catalunya debe avanzar en el autogobierno» y que «sería un error que CiU entrase a gobernar con el PSOE sin haber conseguido cuestiones concretas en matería autonómica y económica».

Respecto a los motivos que podrían llevar o no llevar a una coalición entre Convergència i Unió y el Partido Socialista Obrero Español, Ignasi Farreres apuntó en el sentido de que los asuntos personales no entrarían de por medio y en esta línea insitió en que

ARCHIVO.

Ignasi Farreres

«una coalición PSOE-CiU no puede obedecer nunca a razones coyunturales ni mucho menos a cuestiones personales».

En cuanto a participación, un total de sesenta jóvenes tomaron parte en la primera Escuela de Verano de la Unión de los Jovenes Democrisitianos, de cuya organización se encargaron por una parte las Juventudes de UDC y por otra el Instituto de Estudios Humanísitcos Miquel Coll i Allentorn.

SOLIDARIDAD

Retraso en la llegada de los refugiados bosnios

EFE. **Barcelona**

Los cerca de cien ciudadanos bosnios que serán acogidos por dos poblaciones catalanas durante varias semanas, llegarán más tarde de lo previsto, según informó Ernest López, alcalde de Gualba.

El alcalde de esta población, que espera albergar a una treintena de ciudadanos bosnios -la mayoría mujeres y niños-, señaló que se espera que lleguen por la noche, después de un viaje muy largo en autobús.

En esta población barcelonesa los bosnios, procedentes de dos campos de refugiados croatas cerca de Split, estarán unas seis semanas, aunque no se descarta que se prolongue su estancia.

Durante los días que estén en Gualba se alojarán en una finca que ha proporcionado una parroquia de Barcelona, y los gastos de manutención correrán a cargo del ayuntamiento, mientras que el resto de los refugiados se instalarán en Castellet y la Gornal.

La mayoría de las familias son musulmanas y su traslado a España se ha organizado por la entidad «Ajudem Bòsnia».

TRÁFICO

Dos muertos en un accidente entre Terrasa y Sabadell

EFE. **Barcelona**

Dos jóvenes murieron en la madrugada de ayer víctimas de un accidente de tráfico que se produjo en la carretera que une las poblaciones barcelonesas de Terrasa y Sabadell, según informaron fuentes de los Bomberos de la Generalitat de Catalunya.

Las mismas fuentes indicaron asimismo que el accidente se produjo a las seis menos veinte de la madrugada de ayer sábado.

El accidente se produjo en el momento en que el vehículo que conducían los jóvenes, que tenían 21 años de edad, se salió de la carretera y posteriormente dió dos vueltas de campana.

El portavoz de los Bomberos informó también de que en el vehículo viajaba un tercer ocupante que resultó herido de carácter leve.

De este modo tres personas perdieron la vida en los dos accidentes con víctimas mortales registrados desde la noche del viernes en las carreteras catalanas, según informó la Jefatura de Tráfico. Los dos accidentes mortales tuvieron lugar en las provincias de Barcelona y Girona.

Al Kassar dice que no huirá y que se someterá a juicio

L.FIERRO. **Madrid**

«No hay motivos para pensar que me voy a marchar. Voy a permanecer aquí hasta el final y demostrar mi inocencia». Utilizando un castellano penoso, a pesar de sus largos años de estancia en España, el que está considerado el mayor traficante de armas del mundo, Monzer Al Kassar, prometió ayer que no huirá y se someterá al juicio que determinará si facilitó o no las armas empleadas por el comando terrorista palestino que secuestró el buque italiano «Achile Lauro».

Al Kassar acudió ayer ante al Juzgado Central de Instrucción número 5 de la Audiencia Nacional para firmar el auto de excarcelación. Después de pasar catorce meses encarcelado en otros tantos centros penitenciarios distintos, el traficante de origen sirio accedió el viernes a la libertad condicional tras cubrir un total de 2.005 millones de pesetas en concepto de fianza con avales hipotecarios sobre inmuebles cuyo valor supera en más de 600 millones esa cantidad.

Conocido como «el prícipe de Marbella», Al Kassar fijó en esta localidad costera malagueña su residencia en tanto se celebra el juicio. El procesado no podrá abandonar el municipio sin expreso permiso de la Audiencia Nacional, a cuya disposición debe estar en todo momento, y tendrá que presentarse una vez a la semana en la Comandancia de la Guardia Civil marbellí. Además de firmar la excarcelación y fijar su domicilio, Al Kassar recibió en el juzgado un documento acreditativo de su identidad, ya que su pasaporte queda retenido para evitar su salida de España.

Al Kassar no sólo prometió que se someterá a juicio por su presunta vinculación al secuestro del «Achile Lauro», sino que también desea ser entregado a las autoridades argentinas, que solicitaron con éxito su extradición por falsificar documentos para obtener de manera irregular aquella nacionalidad. La aparente tranquilidad de Al Kassar está motivada por el convencimiento, trasmitido por sus abogados, de que las pruebas que permitieron al entonces magistrado Baltasar Garzón procesarle pierden consistencia conforme pasa el tiempo.

Ya el pasado 30 de junio, la Sección Primera de lo Penal de la Audiencia Nacional decidió rebajarle la fianza impuesta por Garzón de dos mil a «sólo» mil millones de pesetas ante la debilidad de los indicios recopilados por el instructor tras una larga investigación. Y aún no había llegado lo peor. Abou Merched, que fuera «hombre de confianza» de Al Kassar y quien en primer lugar le vinculó al secuestro del «Achile Lauro», remitió un escrito al juzgado nada más conocer que su antiguo patrón podía abandonar la cárcel en el que rectificaba su testimonio para exculparle.

CONFLICTO DE LOS BALCANES

El Gobierno estudiará la retirada de Bosnia en la primavera

El ministro García Vargas asegura que por ahora los cascos azules españoles permanecerán en Jablanica para evitar una masacre, a pesar de las diez bajas.

L.F.RODRÍGUEZ. **Madrid**

Los «cascos azules» españoles destacados en Bosnia mantendrán la peligrosa posición de Jablanica para evitar una masacre a pesar de las bajas que pueda sufrir el contingente, según confirmó ayer el ministro de Defensa. Sin embargo, Julián García Vargas avisó que en la primavera de 1994 el Gobierno se replanteará la presencia de tropas españolas en la antigua Yugoslavia si el conflicto no ha cesado.

García Vargas acudió a primera de la mañana de ayer al hospital militar Gómez Ulla de Madrid, donde a las 3,30 horas de la madrugada de ayer quedaron ingresados cinco de los legionarios heridos el viernes en el bombardeo que sufrió el cuartel de Jablanica, aquellos que presentan heridas más graves. Cuatro de ellos volvieron a ser intervenidos en el centro sanitario, y todos quedaron ingresados en la Unidad de Cuidados Intensivos (UCI) del hospital, cuyos responsables médicos pronosticaron una evolución favorable dentro de la gravedad de su estado.

Evitar una masacre

«Sabemos que no es una posición segura, pero no podemos abandonar Jablanica si queremos evitar una masacre en Sarajevo, ciudad que alberga 8.000 habitantes y 12.000 refugiados», aseguró el ministro. La peligrosa ciudad bosnia es un nudo de comunicaciones estratégico en el camino a la capital de la región, y con la llegada del otoño se convertirá en un punto vital para la llegada de la ayuda humanitaria, informaron portavoces del departamento.

Sin embargo, García Vargas puso un límite a la presencia española en el escenario del conflicto que envuelve en sangre a la antigua Yugoslavia, que es el fin de las hostilidades en un plazo razonable de tiempo, porque después los «cascos azules» de Naciones Unidas ya no serán garantía para asegurar la llegada de la ayuda humanitaria a las poblaciones asediadas. Por este motivo, a partir del próximo mes de septiembre dará comienzo el proceso para realizar el tercer relevo de las tropas españolas destacadas en Bosnia, pero antes de comenzar el cuarto relevo, previsto en principio para la primavera de 1994, el Gobierno estudiará la situación y evaluará la posibilidad de una retirada. «Sabemos que la sociedad vive con un cierto cansancio la existencia de bajas españolas, yo también las sufro, pero las tropas españolas permanecerán en Bosnia mientras haya garantías de que esta actitud facilitará la permanencia de la ayuda humanitaria», aseguró García Vargas, quien presumió de contar el apoyo y la comprensión hacia la postura gubernamental de José María Aznar, a pesar de las declaraciones que realizó ayer el secretario general del PP.

García Vargas cree que las granadas que acabaron con la vida del legionario José León Gómez e hirieron a otros 16 «cascos azules» eran croatas. «Muy probablemente tenían como objetivo la carretera que une Mostar con Sarajevo, pero algunas quedaron cortas y al menos una cayó directamente dentro del campamento español, muy cerca del puesto.

Con esperanzas

El cádaver del legionario José León Gómez, de 21 años, fue repatriado ayer desde Bosnia y llegó a las 8 de la tarde al aeropuerto de Córboba. Sus restos mortales serán enterrados hoy en su pueblo natal, Palma del Río. Será el décimo funeral por un militar español que pierde la vida cumpliendo misiones humanitarias en la antigua Yugoslavia bajo bandera de Naciones Unidas.

Antes, a las 3 de la madrugada de ayer llegaron cinco de los heridos, aquellos que se encuentran más grave. Cuatro de ellos tuvieron que ser intervenidos quirúrgicamente nada más ingresar en el Gómez Ulla, aunque el ministro de Defensa alabó el trabajo realizado por los médicos del hospital de campaña de Drazebo. Los tres pacientes más graves son los legionarios Alí Boharfa, de 22 años, y André Cornillé, de 38, y sobre todo el paracaidista David Sánchez, de 18. Los tres presentan múltiples heridas de metralla en el abdomen, e incluso el último de ellos ha perdido parte del paquete intestinal. Ingresados en la UCI tras ser operados de nuevo, el teniente coronel José Luis López-Rubio, jefe del servicio de cirugía general del Gómez Ulla, aseguró que su estado es grave pero que si no se presentan complicaciones seguirán una evolución favorable.

García Vargas conversando con familiares de uno de los legionarios heridos en Jablanica

EFE

'La situación es inaceptable'

COLPISA. **Madrid**

España denunció el viernes ante el Consejo de Seguridad de Naciones Unidas la situación que padecen sus miembros, y en particular los legionarios y paracaidistas pertenencientes al contingente español. También a petición española, la ONU ha solicitado a la OTAN que su plan de protección aérea preste especial atención a las posiciones de Jablanica y Mostar, defendidas por «cascos azules» españoles. Estas posiciones pueden empezar a ser protegidas por aviones de la ONU a finales de la próxima semana, pero el propio ministro de Defensa confesó que este plan no supone la desaparición de riesgos.

García Vargas aseguró que «no es aceptable que una misión de la ONU, de carácter humanitario y con misiones de interposición, sea objeto de tanta hostilidad». Para el titular de Defensa, «este desgaste de todos los «cascos azules» desplazados a Bosnia, y no sólo los españoles, no es aceptable, y todas las partes enfrentadas en el conflicto, serbios, croatas e incluso musulmanes, son responsables». Según el ministro, «estos conflictos son largos, costosos y por eso hemos de mostrar nuestra decisión de sancionar a todas las partes».

Pero España no esperá a la decisión de la ONU, y en los próximos días los jefes militares del contingente español harán llegar a los mandos locales de las partes en conflicto un mensaje contundente: si siguen entorpeciendo la llegada de la ayuda humanitaria a su destino, tampoco la tendrán en invierno.

TERRORISMO

Un destacado etarra defiende el abandono la lucha armada

X.LAPITZ. **San Sebastián**

José Antonio López Ruiz, «Kubati», uno de los miembros de ETA con más años de condena por su participación en numerosos asesinatos, valoró hace ya un año la necesidad de abandonar la lucha armada. En una carta dirigida desde la cárcel de Castellón a Belén González Peñalva, otra «etarra» deportada en Santo Domingo, «Kubati» afirma que «da amargura decir que la lucha armada es hoy más perjudicial que beneficiosa».

López Ruiz cree que «ha llegado el momento de ser valientes y realistas, y si reconocer que la lucha armada, del modo que se realiza y bajo las condiciones que subsiste, es perjudicial para nuestros objetivos». Estas son algunas de las reflexiones que «Kubati» dirige a Belén González sobre «cómo entiendo yo la negociación y qué papel juega en estos momentos la lucha armada». López, condenado entre otros por el asesinato de la ex dirigente de ETA «Yoyes», afirma que tiene «miedo a que no sepamos acoplarnos al momento histórico y nos quedamos en una minoría rezagada».

EXTORSIÓN

Encierro de Ikusi para pedir la liberación de Iglesias

EFE. **San Sebastián**

Los empleados de «Ikusi», empresa donde trabaja el ingeniero secuestrado Julio Iglesias Zamora, hicieron ayer un encierro de cuatro horas en la fábrica de San Sebastián para exigir su liberación, en coincidencia con la festividad de San Ignacio, patrón de Guipúzcoa. Los trabajadores, a pesar de ser día festivo en toda la provincia, secundaron la convocatoria desde las ocho de la mañana.

Durante la encerrona, los compañeros de Iglesias celebraron una asamblea en la que estudiaron posibles movilizaciones en contra del cautiverio de su compañero, que se prolonga ya veintisiete días. Al término de la protesta, los empleados de «Ikusi» abandonaron las instalaciones de la fábrica en una pequeña manifestación silenciosa encabezada por una pancarta en la que se leía «Liberar a Julio».

Por otra parte, el portavoz de la familia Iglesias, reiteró la ausencia de «novedades» y la conclusión este fin de semana del plazo considerado como «razonable» por la familia para el establecimiento de contactos por parte de los secuestradores.